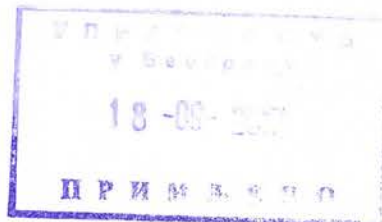

Република Србија
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
ДИСЦИПЛИНСКА КОМИСИЈА
ВЕЋЕ У НОВОМ САДУ
Број: 116-16/17
Датум 05.09.2017 .године
НОВИ САД

УПРАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
Ул. Немањина бр. 9

Б Е О Г Р А Д

ТУЖИЛАЦ: МИЛАН ДУМАНОВИЋ из Београда, заступан по председнику Синдиката полиције Слога, Драгана Жебелана, ул.Дурмиторска 11-15, Београд, као и адвокату Владимиру Тодорићу из Београда, ул.Кларе Цеткин 9/5.

ТУЖЕНИ: МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА, Дисциплинска комисија- Веће у Новом Саду

ПОБИЈАНИ АКТ: Решење Дисциплинске комисије, Веће у Н.Саду, бр.116-16/17 од 24.05.2017.године

ОДГОВОР НА ТУЖБЕ

- на бр. 24 У. 11128/2017 од 04.08.2017.године
- на бр. 24 У. 11128/2017 од 24.08.2017. године

Тужени доставља одговор на тужбе Милана Думановића из Београда у дисциплинском поступку који се водио против тужиоца под бројем 116-16/17.

Тужени се противи тужбама и наводи да су исте неосноване, те предлаже да се тужбе одбију. Дисциплински поступак против Милана Думановића је спроведен у складу са постојећим прописима и решење је донето на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, на основу којег је правилно примењено материјално право.

Тужени остаје у потпуности при одлуци коју је донео у овом дисциплинском предмету.

Решењем дисциплинског старешине ПУ у Панчеву, запослени Милан Думановић оглашен је одговорним за учињене тешке повреде службене дужности из члана 207. ст.1. тач. 7 и 19. Закона о полицији, које се огледају у понашању које штети угледу службе и самосталном иступању полицијских службеника и осталих запослених у јавности и средствима јавног информаисања у вези са радом, које ије изазвало или би могло да изазове штетне последице по углед Миистарства, зато што је 11.10.2016. године приликом снимања прилога који је емитован на телевизијској станици „Ал Цазира Балканс“,новинарима неовлашћено саопштио податке о ангажовању полицијских службеника МУП-а Републике Србије дана 11.07.2015. године на службеном задатку у меморијалном центру Сребреница-Поточари, који се налази на подручју Сребренице, ентитет Републике Српске, државе Републике Босна и Херцеговина, те му је дисциплински старешина у складу са чланом 209. Закона о полицији изрекао дисциплинску меру престанак радног односа.

Против наведеног решења запослени је преко својих заступника поднео благовремене и дозвољене приговоре да је спорно решење незаконито, да је погрешно примењено материјално право,погрешно и непотпуно утврђено чињенично

стање и да су учињене битне повреде правила поступка, предлагајући да се првостепено решење укине и предмет врати на поновно одлучивање или да се преиначи и замени блажом дисциплинском санкцијом, како то заступник запосленог Владимир Тодорић, адвокат из Београда, предлага, односно замени тако што ће се запослени ослободити дисциплинске одговорности, како то предлага други заступник запосленог, председник Синдиката полиције Слога, Драган Жебељан.

Разматрајући приговоре, оспорено решење и списе вођеног дисциплинског поступка, Веће дисциплинске комисије је утврдило да су приговори заступника запосленог делимично основани.

Наиме, Веће дисциплинске комисије је утврдило да су у првостепеном дисциплинском поступку повређене одредбе чл. 10. и члана 11. Закона о општем управном поступку ("Службени лист" СРЈ бр.33/97, 31/01, "Сл.гласник РС", бр.30/2010), те је из тог разлога само допунило поступак и отклонило наведене недостатке, па, сходно чл. 232. ст. 1. и 233. ст.1. Закона о општем управном поступку, одлучило да у том делу поништи првостепено решење и само реши управну ствар.

Веће сматра да су у првостепеном дисциплинском поступку изведени сви потребни докази, осим једног- „наредбе о акцији у Сребреници било под ознаком тајности –Строго пов. 03/4 бр. 3634/15-6 донето 10.07.2015. године, а које је потписао Срђан Пасквали, тадашњи В.Д. директора УКП“, па је у том смислу, ради употпуњавања чињеничног стања, прибавило тај доказ, те је на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка неспорно потврђено да је Милан Думонић извршио тешку повреду службене дужности из чл. 207. ст. 1. тач. 10. Закона о полицији утврђујући неспорно одлучне чињенице да је запослени Милан Думонић је 11.10.2016. године неовлашћено саопштио и учинио доступним податке који представљају тајни податак тако што је новинару телевизијске станице „Ал Цазира Балканс“, приликом снимања прилога, који је истог дана емитован на овој телевизијској станици, неовлашћено саопштио тајне податке о ангажовању полицијских службеника МУП-а Републике Србије 11.07.2015. године на службеном задатку у меморијалном центру Сребреница-Поточари, који се налази на подручју Сребренице, ентитет Републике Српске, државе Републике Босна и Херцеговина, а чије је емитовање проузроковао штетне последице за министарство унутрашњих послова Републике Србије, чиме је извршио Тешку повреду службене дужности из чл. 207. ст.1. тач. 10 Закона о полицији (одавање података који носе ознаку тајности).

Одлучне чињенице приликом утврђивања дисциплинске одговорности запосленог за тешку повреду службене дужности из чл. 157 ст.1 тач. 10. Закона о полицији утврђене су, пре свега, на основу увида у изведене доказе: снимка на CD-у прилога емитованог 11.10.2016. године на међународној телевизијској станици „Ал цазира Балканс“, на усменој расправи од 05.04.2017. године репродукованог горњег снимка на Интернет-у-сајт Balkans.aljazeera.net и налога, са ознаком тајности –Строго пов. 03/4 бр. 3634/15-6 донето 10.07.2015. године, издатог и насловљеног на Одељење за опсервацију и документовање УКП-а МУП-а РС, за тајно праћење и осматрање НН лица за дан 11.07.2015.године у периоду од 07,00 часова до окончања обраде под радним називом „Поточари 2015“, а које је потписао главни полицијски саветник Срђан Пасквали, тадашњи В.Д. начелник Управе криминалистичке полиције МУП-а Републике Србије.

Веће је става да је првостепени орган погрешно оценио изведене доказе на основу којих је запосленог огласио одговорним за тешку повреду службене дужности из члана 207. ст.1. тач. 19. Закона о полицији, која се огледа у самосталном иступању полицијских службеника и осталих запослених у јавности и средствима јавног информисања у вези са радом, које је изазвало или би могло да изазове штетне последице по углед Миистарства, нашавши да се у радњама запосленог не стичу обележја ове дисциплинске повреде, те је, сходно томе, ослободило одговорности запосленог за ову дисциплинску повреду која му је била стављена на терет.

Навод из приговора запосленог да је вођењем овог дисциплинског поступка прекршено правило „ne bis in idem“ је неоснован из разлога како је то првостепени орган у задњем пасусу треће и првом пасусу четврте стране и образложио. Неспорно је да се против запосленог поводом истог животног догађаја воде два одвојена поступка, дакле, кривични и дисциплински поступак. Устав Републике Србије у члану 34. ст.4. гарантује сигурност у казненом праву одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правоснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правоснажно одбијена или поступак правоснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. ст.1. Законика о кривичном поступку којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правоснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правоснажно одбијена или је поступак правоснажно обустављен.

Одредбом члана 4. ст. 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода прописано је да се никоме не може поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе. Анализом наведених одредби произилази да забрани поновног суђења исказаној кроз начело „ne bis in idem“ подлеже вођење казних поступака за исто дело. Дакле, ваљало је утврдити да ли се дисциплински поступак који се води против запосленог због тешке повреде службене дужности односи на кривичну ствар и да ли је дисциплинска мера која је предвиђена за извршиоца дисциплинске повреде по својој природи казнено правна. **Веће је става, а што и судска пракса потврђује, да вођење дисциплинског поступка и у њему изречена дисциплинска мера, не представља сметњу за вођење кривичног поступка против истог лица, а овакав закључак произилази из правне квалификације дела према домаћем законодавству, природе дела и природе и степена тежине казне. Ово, пре свега, из разлога, јер се дисциплински поступак води због лакших и тешких повреда радне обавезе, у овом случају, службене дужности и у том поступку се утврђује дисциплинска одговорност за учињене повреде посебних правила понашања којих се запослени морају придржавати на раду и у вези са радом, а за које се могу изрећи прописане дисциплинске мере радно правног карактера, док се кривичним правом штите основне друштвене вредности кроз прописивање кривичних дела и кривичних санкција, као репресивних мера, које се могу изрећи учиниоцу кривичног дела, са циљем сузбијања криминалитета. Правно дејство дисциплинских мера се ограничава само на организацију или орган у коме радник ради, док је сврха кривичних санкција спречавање учиниоца да чини кривична дела и утицање на њега да убудуће не чини кривична дела, утицање на друге да не чине кривична дела и изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона (чл.42. КЗ РС), а из чега произилази да се дисциплинске мере разликују од кривичних санкција у садржају, објекту и последицама које из њих произилазе. Дисциплински поступак по својој природи није казнен поступак што указује и тродобна подела деликата казног права на кривична дела, привреден преступе и прекршаје. Уосталом, став је и Уставног суда Републике Србије према коме приликом разматрања да ли је дошло до повреде начела „ne bis in idem“, осим критеријума материјалног идентитета дела, треба имати у виду и идентитет заштићеног добра и тежину последице дела.**

Управо горња аргументација и став Већа би била и одговор на установљену неоснованост навода из приговора о наводној обавези првостепеног органа да прекине вођење дисциплинског поступка до решавања претходног питања које се тиче кривичног дела. Дакле, у радњи запосленог су се стекла обележја и тешке повреде службене дужности поводом које се води независан дисциплински поступак, са потпуно независном динамиком и током вођења поступка, где је, дакле, потпуно ирелевантан и приговор истовремености са вођењем кривичног поступка против запосленог.

Веће је савесно сагледало навод из приговора да ожалбено решење не спомиње податак о „наређењу о акцији у Сребреници било под ознаком тајности –Строго пов. 03/4 бр. 3634/15-6 донето 10.07.2015. године, а које је потписао Срђан Пасквали, тадашњи В.Д. директора УКП“. Из тог разлога, Веће је овај навод приговора прихватило у смислу, у том делу, непотпуно утврђеног чињеничног стања, те, сходно томе, самостално допунило поступак прибављањем поменуте наредбе за сврхе вођења овог дисциплинског поступка, сходно члану 232. ст. 1. Закона о општем управном поступку.

Поводом приговора запосленог везаног за, од стране првостепеног органа, измењену правну квалификацију дисциплинске повреде, Веће је става да је он неоснован с обзиром да Закон о полицији у члану 214. ст. 1. одређује да **првостепени и другостепени орган нису обавезани правном квалификацијом повреде службене дужности која је утврђена закључком о покретању дисциплинског поступка**, већ су приликом доношења одлуке о дисциплинској одговорности везани за чињенично стање утврђено у току дисциплинског поступка. У том контексту, Веће је становишта да је основано и правилно у Закључку о покретању дисциплинског поступка број 116-16/17 од 04.01.2017.године стављање на терет запосленом тешке повреде службене дужности из члана 207. ст.1. тач.10. Закона о полицији, која се састоји у одавању података који носе ознаку тајности, а не дисциплинске повреде из члана 207. ст.1. тачка 7. Закона о полицији, која се састоји у понашању које штети угледу службе.

Веће је става да наводи и цитати из приговора у коме се констатују решења и одредбе из Конвенције Међународне организације рада, Опште декларације УН, Закона о раду, Закона о раду, Закона о полицији, Закона о узбуњивачу, судске праксе и др., у којима се дефинишу универзална начела и решења која говоре о праву на слободу говора, изражавања, јавне речи, заштите представника радника због њихове активности као представника радника или чланства или учешћа у синдикалним активностима, права на оснивање синдиката и учлањење у њега ради заштите својих интереса, право запосленог да јавно критикује рад државних и других органа, организација, функционера, као и

да у јавној критици износи своје ставове, не могу бити ослобађајућа околности у овој конкретној правној ствари. Нико нема права да спречава овлашћене синдикалне представнике да иступе у јавност изражавајући и борећи се за радна права радника, али уз поштовање, као, уосталом, и свих грађана Републике Србије, извесних законских ограничења. Једно од законских ограничења јесу и одредбе Закона о полицији и Закона о тајности података.

Према члану 2.ст.1.тач.2. тајни податак је податак од интереса за Републику Србију који је законом, другим прописом или одлуком надлежног органа донесеном у складу са законом, одређен и означен одређеним степеном тајности. По природи ствари, звању и радном месту, као највишем руководећем радном месту у најоперативнијој организационој јединици у МУП-у Републике Србије, потписник предметног налога са ознаком тајности је неспорно био овлашћен за одређивање тајности података. Чл. 30. до 36. овог Закона регулишу материју мера заштите тајних података. Између осталог, члан 35.ст.1. одређује да се тајни подаци чувају на начин тако да је приступ тим подацима дозвољен само овлашћеним корисницима. Чланом 98. овог Закона је инкриминисана и радња извршења кривичног дела која се састоји у неовлашћеном саопштавању, предаји или чињењу доступним података и докумената који су му поверени или до којих је дошао на други начин или прибавио податке и документа, а који представљају тајне податке са ознаком тајности. У моменту службеног ангажовања запосленог по овом писаном налогу, исти је, како то правила службе налажу, неспорно упознат са налогом, односно оперативном обрадом, који, по природи службеног задатка, носи ознаку тајности.

Цитат у приговору одредбе члана 3. Закона о тајности података у овој конкретној ствари нема упориште, јер релевантни документ-наредба В.Д. начелника УКП-а МУП-а Републике Србије није донета ради прикривања кривичног дела, прекорачења овлашћења или злоупотребе службеног положаја, другог незаконског акта или поступања, већ, сасвим супротно, донета је прописно, правилно и благовремено, дакле, 10.07.2016. године, дан пре службеног ангажовања полицијских службеника по задатку издатом писаном наредбом.

Позивање запосленог на одредбе Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја у овом конкретном догађају нема места примени, јер одредбом члана 8.ст.1 и 2. Закона о тајности података законодавац прописује да се као тајни податак може одредити податак од интереса за Републику Србију чијим би откривањем неовлашћеном лицу настала штета, ако је потреба заштите интереса Републике Србије претежнија од интереса за слободан приступ информацијама од јавног значаја. Такви подаци односе се нарочито на, између осталог, националну безбедност, јавну безбедност, односно одбрамбене, спољнополитичке, безбедносне и обавештајне послове органа јавне власти.

И одредбе члана 40. Закона о полицији, како је то првостепени орган констатовао у четвртом пасусу шесте стране, говоре у прилог обавезе сваког полицијског службеника да чува податке до којих је дошао током обављања полицијских послова или поводом полицијских послова, а да само министар или лице које он овласти може полицијског службеника ослободити обавезе чувања података у циљу вођења судског или управног поступка, ако се ради о подацима без којих у том поступку није могуће утврдити чињенично стање и донети закониту одлуку.

Веће је става да у овој конкретној ствари, под оваквим стањем ствари, нема места за примену правног института узбуњивача, али оставља могућност запосленом да своја евентуална права оствари пред надлежним органима у за то прописаном поступку.

Веће истовремено констатује да постоји читав низ заштитних механизма остваривања радних права запосленог, како унутар министарства, тако и путем органа кривичног гоњења, других судских и управних поступака и контролора органа управе. Запослени је изнео личне податке других лица супротно одредбама члана 8. Закона о заштити података о личности и члана 3. Законика о кривичном поступку, који условљавају изношење података о личности пристанком лица или законом заснованим интересом, кога у овом конкретном случају није било, као и начело претпоставке невиности до правоснажне пресуде суда. Ово нарочито треба имати у виду у контексту обавештења МУП-а РС од стране Трећег ОЈТ-а у Београду КТ бр.3392/16 од 15.09.2016 о одбачају кривичне пријаве за руководеће полицијске службенике против којих је запослени заједно са Младеном Трбовићем поднео кривичну пријаву Вишем јавном тужилаштву у Београду.

Веће сматра да се приликом изрицања дисциплинске мере дисциплински старешина доследно придржавао одредби члана 216. Закона о полицији ("Службени гласник Р Србије", бр.6/2016) и чл. 7. Уредбе о дисциплинској одговорности

у Министарству унутрашњих послова (Сл.гласник РС бр.8/2006). Имајући у виду да је запослени до сада дисциплински кажњаван, чињенице да је обављао најсложеније оперативне послове са високим степеном тајности, узимајући у обзир, дакле, чињеницу да је као полицијски службеник са одговарајућим радним искуством итекако морао знати за обавезу чувања и заштите тајних података, висок степен одговорности запосленог, као и тежину и карактер извршених повреда и насталих последица, Веће је става да су се стекли сви услови за изрицање најтеже дисциплинске мере запосленом Милану Думановићу, не дајући првостепеном органу дискрециону могућност у избору и одмеравању дисциплинске мере.

Отежавајућу околност при изрицању ове дисциплинске мере Веће види и у насталој последици извршене повреде која се манифестује у чињеници да је запослени износио новинару на међународној телевизијској емисији податке о броју ангажованих полицијских службеника УКП-а МУП-а Републике Србије, самом службеном задатку на који су упућени, када и ко је издао наређење, и начину на који су извршили тај службени задатак, проузроковао штетне последице за МУП Републике Србије, јер је емитовани прилог у негативном контексту изазвао велику пажњу, како у Р БиХ, тако и у самој Републици Србији. Члана 7. Кодекса полицијске етике (Службени гласник РС број 6/16) дефинишу начело заштите службених података на тај начин да полицијски службеници не откривају и не користе неовлашћено податке до којих су дошли у служби или поводом вршења службе, а одредбом члана 12. овог Кодекса понашање супротно одредбама Кодекса представља понашање које штети угледу Министарства и полицијске професије.

Имајући у виду напред наведено, Веће је делимично поништило првостепено Решење и само донело одлуку о овој управној ствари, сходно чл. 232. ст. 1. и чл. 233. ст. 1. Закона о општем управном поступку, а и члана 230. овог Закона, као у диспозитиву решења.

Дакле, из разлога ефикасности и економичности вођења поступка, сходно члану 232. ст.1. Закон о општем управном поступку, Веће је у циљу употпуњавања чињеничног стања само допунило поступак прибављањем писмене наредбе о акцији у Сребрници са ознаком тајности. Овај службени акт је био један од кључних доказа којим је утврђена једна од одлучних чињеница да је запослени Думановић одао податке који носе степен тајности, а што чини биће тешке повреде службене дужности из члана 207. ст.1. тачка 10. Закона о полицији. Ваља истаћи и то да је у овом смислу Веће чак прихватило навод из приговора пуномоћника запосленог да ожалбено решење не спомиње податак о „наредби о акцији у Сребрници било под ознаком тајности –Строго пов. 03/4 бр. 3634/15-6 донето 10.07.2015. године, а које је потписао Срђан Пасквали, тадашњи В.Д. директора УКП“. Осим тога, ова наредба је као прилог била саставни део кривичне пријаве, као и Оптужног предлога надлежног јавног тужилаштва, која је, дакле, и пре одлучивања у овом дисциплинском предмету била доступна на увид и разгледање пуномоћницима запосленог.

Горња дисциплинска повреда, по логици ствари, се могла доказати само и једино увидом у документ који носи ознаку тајности.

У управном поступку је одређено да се као доказно средство може употребити све што је подесно за утврђивање стања ствари и што одговара поједином случају, тако да службеном лицу у том погледу нису одређене никакве границе, а затим су набројана најтипичнија доказна средства као што су: исправе, сведоци, вештаци, увиђај и изјава странке.

Сматрамо да по природи ствари, Дисциплинска комисија МУП-а Републике Србије, као другостепена инстанца, има капацитет и овлашћења да у склопу вођења дисциплинског поступка прибавља и користи све доказе, па и оне документе који имају степен тајности, користећи их искључиво за сврхе појединачно вођеног дисциплинског поступка, уз поштовање свих релевантних одредаба Закона о полицији, Закона о тајности података, Закона о заштити података о личности и др.

Стога, сматрамо да се у Тужби покушавају заменити тезе, јер је, понављамо, дисциплинска комисија по својој дефиницији, надлежности и природи свог постојања свакако овлашћени корисник документа са ознаком тајности, за, понављамо, искључиво потребе вођења појединачних дисциплинских поступака.

Из напред још једном наглашених и изнетих разлога, који су саставни део Решења Већа, као и допунским изјашњењем, тужени у потпуности остаје при ставу да се Тужбе одбију у целости.

Прилози :

- Предлог за покретање дисциплинског поступка ПИ Панчево "Југ" од 04.01.2017.г
- Закључак о покретању дисциплинског поступка од 04.01.2017.г.
- Решење о привременом удаљењу Милана Думановића од 04.01.2017. године
- Овлашћење за вођење поступка начелника ПУ за Сашу Ерцега од 05.01.2017.г
- Одлука о именовању Милана Думановића за портпарола синдиката полиција Слога од 12.09.2016.г.
- Допис Одељења полиције ПУ Панчево број 22/17 од 16.01.2017. године
- Кривична пријава против Милана Думановића број КУ 201/16 од 02.01.2017. године
- Извештај о извршеним проверама Сектора унутрашње контроле 06/2 број 5628/Ц16 од 05.01.2017.г.
- Оптужни предлог ВЈТ-а у Београду КТО 57/17 од 06.02.2017. године
- Закључак о исправци Закључка о покретању поступка бр.116-16/17 од 21.02.2017.г.
- Допис-достава списка предмета адвокату Владимиру Тодорићу од 21.02.2017. године
- Допис дисциплинског старешине ПИ Панчево „Југ“ од 17.03.2017. године
- Одговор на горњи допис ПИ Панчево бр.763/17 од 21.03.2017.г. са прилогом депешом бр.9996 и потписима радника
- Захтев адвоката Владимира Тодорића од 21.03.2017. године и одговор на овај захтев од 28.03.2017.г.
- Првостепено решење од 05.04.2017.г.
- Приговор запосленог преко пуномоћника, адвоката Владимира Тодорића од 05.05.2017.г.
- Приговор запосленог преко Синдиката полиције Слога од 05.05.2017.г.
- Допис Већа Сектору унутрашње контроле од 23.05.2017. г. са доказом доставе службеном електронском поштом
- Ковертирани ЦД са снимком и фотокопијом налога 03/4 број стр.пов.3634/15-6 од 10.07.2015.г.
- записник о већању и гласању
- решење Већа бр.116-16/17 од 24.05.2017. године
- Записник са закључком првостепеног органа од 14.08.2017. године

Остала документа која тужилац у Тужби тражи се не налазе у списима овог дисциплинског предмета, јер нису имала утицаја и значаја за решавање ове конкретне дисциплинске ствари.

